

ΓΙΩΡΓΟΣ ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΣ

Αχελόπαιτες

όνειρο τρίτο

Η αλελευθέρωση

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

ΣΥΛΛΟΓΗ ΚΥΚΝΟΙ

Αγριόπαπιες
ΟΝΕΙΡΟ ΤΡΙΤΟ

Ο Γιώργος Χατζόπουλος γεννήθηκε και ζει στη Θεσσαλονίκη. Σπούδασε Παιδαγωγικά, Κοινωνιολογία και Συγκριτική Λογοτεχνία.

Έχει γράψει τα θεατρικά: *Πλατεία Εμπορίου* (2004), *Μοργκεντάου* (2007), *Δρακόλιμνη* (2019) και τη νουβέλα *Βγερού γλυκά φανού* (Αιώρα, 2016).

Από τις Εκδόσεις ΠΑΤΑΚΗ κυκλοφορούν τα μυθιστορήματα για εφήβους και νέους: *Νι Πι, ο τελευταίος πειρατής του Αιγαίου και το νερό της ζωής* (2018), *Μάξεψε το θάρος σου, Ανδώ* (2020) (Α΄ βραβείο *ΑΝΑΓΝΩΣΤΗ*, 2020) και *Αγριόπαπιες – Όνειρο πρώτο: Η απόδραση* (2021), *Όνειρο δεύτερο: Η εξέργεση* (2022), *Όνειρο τρίτο: Η απελευθέρωση* (2023).

ΓΙΩΡΓΟΣ ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΣ

Αγριόπαπιες

ΟΝΕΙΡΟ ΤΡΙΤΟ
Η απελευθέρωση

ΣΥΛΛΟΓΗ ΚΥΚΝΟΙ

Θέση υπογραφής δικαιούχου δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας εφόσον αυτή προβλέπεται από τη σύμβαση

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη η κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις Πατάκη – Σύγχρονη λογοτεχνία για παιδιά και για νέους
Συλλογή Κύκνοι – 106

Γιώργος Χατζόπουλος, *Αγριόπαπιες – Όνειρο τρίτο: Η απελευθέρωση*

Επιμέλεια-διορθώσεις: Αντωνία Κίλεσσοπούλου

Σελιδοποίηση: Αλέξιος Δ. Μάστορης

Copyright © Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ (Εκδόσεις Πατάκη) και Γιώργος
Χατζόπουλος, 2023

Η εικόνα του εξωφύλλου παραχωρήθηκε από τον αρχικό δικαιούχο
στη Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ (Εκδόσεις Πατάκη), 2023

Πρώτη έκδοση από τις Εκδόσεις Πατάκη, Αθήνα, Οκτώβριος 2023

KET Z096 ΚΕΠ 683/23 ISBN 978-960-16-9217-3

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΛΔΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ

ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 210.52.05.600, 801.100.2665 – ΦΑΞ: 210.36.50.069

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ: ΚΟΡΥΤΣΑΣ (ΓΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ – ΠΕΡΙΟΧΗ Β' ΚΤΕΟ),

570 09 ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ, ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15 – ΦΑΞ: 2310.70.63.55

Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

Στον Αργύρη, τον αδελφό μου

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

τα αγόρια

Αλέξανδρος Ευθυμιάδης
Γιώργος Αλεξίου, ο γιος του κυρίου Μάνου
Χρήστος Φουτάκης, ο Χημικός
Τζέμς Παπαγεωργίου, το Φοιχιό
Μίλτος, το πρώην αγόρι της Έλλης
Κώστας Κεφαλάς, ο Σκάουτ
Γιάννης Φωκάς, το Βουβάλι
Αντώνης Καμπάς, ο Μπόντι
Σταύρος Πρασίδης, ο Ανώμαλος

τα κορίτσια

Έλλη
Φωτεινή, φίλη της Έλλης
Μαίρη, η γειτόνισσα φοιτήτρια

οι καθηγητές του λυκείου & αστυνομικοί

Αργύρης Ρεβελούσης, ο φιλόλογος
κ. Μήτση, η λυκειάρχης
κ. Θεοδώρου, ο γυμναστής
κ. Τριαντάφυλλος Πλέτσας, ο αστυνομικός

τα «ΠΥΡΙΝΑ ΡΟΔΑ»

ο άνθρωπος-χάσκι

η κοκκινομάλλα

ο τεράστιος άντρας

Μπακούνιν, ο σκύλος

η οικογένεια του Αλέξανδρου

κ. Μαρίνα, η μητέρα

κ. Δάνης, ο πατέρας

Ορέστης, ο αδερφός

η οικογένεια του Γιώργου

κ. Μάνος, ο πατέρας

κ. Άννα, η μητέρα

Πόλυ, η υπηρέτρια

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ένα κορίτσι στην ακροθαλασσιά	13
Στο φοιτητικό αναγνωστήριο (<i>Ημερολόγιο: Δευτέρα πρωί</i>)	16
Ο κύριος Ρεβελούσης	20
Η Έλλη και τα Marlboro	24
Κάτω από το σπίτι της Έλλης (<i>Ημερολόγιο: Δευτέρα μεσημέρι</i>).	28
Η απαγωγή του κυρίου Μάνου.	33
Τα Πύρινα Ρόδα και η κυρία Μαρίνα	38
Η στενοχώρια, ο θυμός και η μοναξιά	44
Ο διαγωνισμός διηγήματος	49
Η κυρία Άννα και ο Γιώργος	54
Στο κολυμβητήριο (<i>Ημερολόγιο: Τρίτη απόγευμα</i>)	59
Ο Ναός του Ποσειδώνα και η ανθισμένη θυσισινιά	63
Ένα παλιό αφρικάνικο ασάλινο μαχαίρι.	68
Στην παραλία (<i>Ημερολόγιο: Τετάρτη πρωί</i>)	73
Επαναστάτης με αιτία	77
Ο πειρατικός σταθμός	82
Το διήγημα – απόσπασμα 1.	87
Η Φωτεινή και η φωτογραφία του κυρίου Μάνου	91
Στο σπίτι της Έλλης (<i>Ημερολόγιο: Πέμπτη πρωί</i>)	96
Η κατάληψη	100
Το κρησφύγετο και ο Μπακούνιν	107
Το διήγημα – απόσπασμα 2.	111
Στη λιμνούλα (<i>Ημερολόγιο: Παρασκευή πρωί</i>)	116
Η υπόσχεση	121

Ο καθγάς στο Space	125
Ο δείπνος ο μυστικός	131
Ο κύριος Μάνος και η μακαρονάδα	136
Τα διλήμματα, η αϋπνία και το διήγημα.	142
Η κυρία Μήτση και ο αστυνομικός	145
Το διήγημα – απόσπασμα 3.	151
Στην εκκλησία των Αγίων Αποστόλων (<i>Ημερολόγιο: Σάββατο απόγευμα</i>)	154
Ο κύριος Ρεβελούσης και η ιστορία του	159
Η απελευθέρωση του κυρίου Μάνου	166
Ο Γιώργος και ο πατέρας του	171
Στο τηλέφωνο (<i>Ημερολόγιο: Κυριακή μεσημέρι</i>).	175
Το ποίημα.	178
Ο Τζέιμς το Φρικιά	182
Η δολοφονία και ο άνθρωπος-χάσκι	187
Τα δύο σκυλιά κόλει (<i>Ημερολόγιο: Τρίτη ξημερώματα</i>)	192
Η κηδεία και η λιμνοθάλασσα	196
Ο έρωτας και οι κόκκινες σημαίες (<i>Ημερολόγιο: Τρίτη μεσημέρι</i>)	200
Η NAKAJIMA ALL 550.	206

Ένα κορίτσι στην ακροθαλασσιά

ΟΙ ΑΓΡΙΟΠΑΠΙΕΣ ΠΕΤΟΥΣΑΝ στον ουρανό κρώζοντας. Ο Αλέξανδρος τις είδε και τις ακολούθησε. Τα πουλιά πέταξαν πάνω από την πόλη, τη βιομηχανική ζώνη, τα χωράφια, τα δάση και προσγειώθηκαν σε μία λιμνοθάλασσα. Εκείνος έφτασε κοντά τους την ώρα που έδυε ο ήλιος. Ήταν κατάκοπος και καταϊδρωμένος. Κάθισε σ' έναν λόφο να ξεκουραστεί και τις χάριζε που τσαλαβουτούσανε στα ρηχά νερά.

Ξαφνικά πίσω από τους αμμόλοφους εμφανίστηκαν καμιά δεκαριά άντρες. Στα χέρια τους κρατούσαν δίκαννα και καραμπίνες. Τα μεταλλικά φονικά όργανα γυάλιζαν στο φως του ηλιοδασιλέματος. Κύκλωσαν αθόρυβα τη λιμνοθάλασσα κι ύστερα κάποιος έδωσε το σύνθημα –ένα σφύριγμα ήταν– και άρχισαν να πυροβολούν τ' άτυχα πουλιά.

Όσες αγριόπαπιες προσπάθησαν να πετάξουν μ' εκείνο το αργό και βαρύ φτερούγισμα γίνανε εύκολοι στόχοι. Όσες δούτηξαν στο νερό γλίτωσαν τους πρώτους πυροβολισμούς, αλλά με το που τελείωσε το οξυγόνο τους και δγήκαν ξανά στην επιφάνεια, τις δρήκαν κι αυτές τα σκάγια. Οι κρότοι των όπλων δεν έλεγαν να σταματήσουν και οι αγριό-

παπιες έπεφταν νεκρές στο νερό η μία πίσω από την άλλη. Μερικές τραυματισμένες έσκουζαν σαν βραχνιασμένα μωρά ζητώντας βοήθεια.

Ο Αλέξανδρος έτρεξε προς τη λιμνοθάλασσα δγάζοντας άναρθρες κραυγές αγανάκτησης. Όμως ήταν αργά. Οι αγριόπαπιες έπλεαν στο νερό νεκρές. Τα γυάλινα μάτια τους, αν και ήταν ανοιχτά, δεν έβλεπαν πουθενά και τίποτα. Το αίμα τους έδαφε τη λιμνοθάλασσα κόκκινη, πιο κόκκινη κι από τον ήλιο που έδυε.

Οργισμένος, στράφηκε προς τους άντρες που τον κοιτούσαν απαθείς και ούρλιαξε:

«ΔΟΛΟΦΟΝΟΙ, ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΕΣ, ΦΟΝΙΑΔΕΣ, ΚΑΚΟΥΡΓΟΙ...».

Τότε ένας σήκωσε την καρραμπίνα και τον σημάδεψε. Το πρόσωπό του ήταν σκληρό κι αδίστακτο. Ο Αλέξανδρος φοβήθηκε και, σαστισμένος, έκανε δήματα προς τα πίσω. Από την ταραχή του σκόνταψε και έπεσε στο νερό. Οι άντρες με τα όπλα έβαλαν τα γέλια.

Με το που σηκώθηκε, άρχισε να τρέχει. Διέσχισε τα ρηχά νερά της λιμνοθάλασσας, σκαρφάλωσε στους αμμόλοφους και έφτασε στο πέλαγος. Μπροστά στα ψηλά κύματα που έσκαγαν στην ακρογιαλιά έβαλε τα κλάματα. Ύστερα έδγαλε τα ρούχα του και μπήκε στο νερό. Το σώμα του αναρίγησε από το κρύο. Με δυνατές απλωτές κολύπησε μέχρι που απομακρύνθηκε από την ξηρά.

Τότε άφησε το σώμα του να βυθιστεί. Έπαψε να κουνάει τα πόδια και τα χέρια, και η βαρύτητα τον τράβηξε προς τα κάτω. Βυθιζόταν, βυθιζόταν, ώσπου έφτασε στον

πυθμένα. Εκεί όλα ήταν σκοτεινά, σαν νύχτα αφέγγαρη, δίχως αστέρια. Στην αρχή τού άρεσε η ηρεμία και η γαλήνη του θυτού. Όμως μετά από λίγο, όταν η ανάσα του τελείωνε, ένα αίσθημα τρόμου τον κατέλαβε.

Αναδύθηκε στην επιφάνεια και πήρε την πιο βαθιά εισπνοή που είχε πάρει ποτέ. Κοίταξε προς την ακτή. Ένα κορίτσι στεκόταν στην ακροθαλασσιά και τον χαιρετούσε. Η απόσταση ήταν μεγάλη και δεν μπορούσε να διακρίνει το πρόσωπό της. Το κορίτσι τού έγνεψε με το χέρι της να δγει προς τα έξω. Έκανε να κολυμπήσει προς το μέρος της, αλλά το μετάνιωσε.

Πώς θα εμφανιζότανε γυμνός μπροστά της;

Δευτέρα πρωί, 21 Απριλίου
Στο φοιτητικό αναγνωστήριο

Κοιτάζω το ρολόι στον τοίχο.

Η ώρα είναι εννιά και τέταρτο. Βρίσκομαι στο αναγνωστήριο. Είμαι εδώ από τις οκτώ. Όλοι γύρω μου γράφουν και διαβάζουν. Οι περισσότεροι είναι φοιτητές. Λογικό, αφού το αναγνωστήριο είναι φοιτητικό. Στην αρχή κάποιιοι με κοιτούσαν περίεργα. Πάλι λογικό, εφόσον είμαι ο μόνος δεκαεξάχρονος εδώ μέσα.

«Δεν έχεις σχολείο σήμερα;...» με ρώτησε μια φορά ένας φοιτητής, ίδιος ο Τζον Λένον.

«Κοπάνα...» απάντησα.

«Εδώ;...» απόρησε και γούρλωσε τα μάτια του πίσω από τα στρόγγυλα, μεταλλικά, μυωπικά γυαλιά του.

Το φοιτητικό αναγνωστήριο είναι ένα τεράστιο καφεκόκκινο κτίριο από μέταλλο και τζάμι. Δεν έχει τοίχους ή χωρίσματα, μόνο κολόνες και δεκάδες ατομικά γραφειάκια το ένα δίπλα στο άλλο.

Αν έρθεις νωρίς το πρωί και προλάβεις να καθίσεις στις μπροστινές θέσεις, έχεις καταπληκτική θέα. Την πόλη, το λιμάνι, τη θάλασσα και ακόμη πιο πίσω τα βουνά.

Μου αρέσει εδώ. Είναι πλέον το δεύτερο σπίτι μου!

Το μέρος το έμαθα από τη Μαίρη.

Η Μαίρη είναι μία φοιτήτρια που νοικιάζει την γκαρσονιέρα απέναντί μας. Κι άλλα πράγματα έμαθα από τη Μαίρη. Να φοράω τζιν παντελόνια, καρό πουκάμισα και Converse παπούτσια, ν' ακούω ροκ μουσική, να βρίσκω φτηνά βιβλία και κασέτες στους πάγκους των φοιτητών έξω από τη Φιλοσοφική Σχολή...

Τα βιβλία τα παίρνεις με οχδόντα, εκατό δραχμές και τις κασέτες με εκατό, εκατόν πενήντα. Όσο δύο τυρόπιτες δηλαδή. Βαστάω το καρτζιλίκι δύο ημέρων και αγοράζω μία κασέτα (τον τελευταίο καιρό ακούω συνέχεια Doors*) ή ένα βιβλίο. Όταν γυρνάω στο σπίτι, μπαίνω στο δωμάτιό μου, κλειδώνω την πόρτα, κατεβάζω την ένταση του ήκου στο κασετόφωνο κι όλη μέρα ακούω μουσική και διαβάζω.

Μου είναι αδύνατον να ασχοληθώ με τα μαθήματα του σχολείου. Μου είναι παντελώς αδιάφορα, δεν έχουν τίποτα να μου προσφέρουν. Άχρηστες, άχρηστες γνώσεις. Και οι καθηγητές, εκτός από δυο τρεις (και πολλούς λέω), μου προκαλούν βαρεμάρα. Δεν τους αντέχω.

Γι' αυτό στο σχολείο πηγαίνω μόνο στα μαθήματα που μ' αρέσουν. Διακόσιες εξήντα απουσίες δικαιούμαστε κι έχω μπόλικες ακόμη. Άσε που απουσιολόγος της τάξης είναι ο Χρήστος, ο κοληλτός μου, και κρύβει όσες μπορεί. Δεν είναι και δύσκολο. Μερικοί καθηγητές δε μετράνε τους παρόντες, ή δεν ξέρουν πόσοι ακριβώς είμαστε στην τάξη.

* αμερικανικό ροκ συγκρότημα το οποίο δημιουργήθηκε το 1965 στο Λος Άντζελες. Ο τραγουδιστής τους Τζιμ Μόρισσον το 1971 βρέθηκε νεκρός στο διαμέρισμά του στο Παρίσι.

Αν το μάθουν οι γονείς μου (που κάποτε θα το μάθουν), θα έχουμε ιστορίες, αλλά δε με νοιάζει.

«Γιατί ντύνεσαι έτσι;»

«Πού βρήκες το στρατιωτικό μπουφάν;»

«Γιατί δεν κουρεύεσαι;»

«Τι μαλλί είναι αυτό; Τα κορίτσια έχουν μακριά μαλλιά!»

«Τι είναι αυτές οι κασέτες που ακούς;»

«Γιατί δεν έρχεσαι μαζί μας τις Κυριακές;»

ΕΠΕΙΔΗ ΕΤΣΙ ΘΕΛΩ! ΦΤΑΝΕΙ ΠΙΑ!

Βαρέθηκα να μου λένε οι άλλοι τι να κάνω. Είμαι δεκάξι χρονώ! Η ζωή είναι δική μου και θα την κάνω ό,τι θέλω!

Έξω ο ήλιος λάμπει. Στο απέναντι κτίριο δύο φοιτητές έχουν βγει στο περβάζι του τρίτου ορόφου και προσπαθούν ν' απλώσουν ένα τεράστιο πανί που γράφει με κόκκινα γράμματα: «ΚΑΤΑΛΗΨΗ».

Στο αναγνωστήριο μπαίνει μία κοπέλα. Ίδια η Βερονίκη*. Η καρδιά μου χοροπηδάει. Βέβαια, δεν υπάρχει περίπτωση να είναι η Βερονίκη, γιατί εδώ και δύο χρόνια ζει στη Σαουδική Αραβία. Εκεί βρήκε δουλειά ο πατέρας της. Φτιάχνει γέφυρες στην έρημο.

Τι να τις κάνουν τις γέφυρες στην έρημο;

Από τότε που έφυγε έχω να τη δω. Όλο όλο δύο γράμματα ανταλλάξαμε, κι αυτά στην αρχή. Πάντως η φοιτήτρια που περνάει τώρα από μπροστά μου μοιάζει πολύ με τη Βερονίκη. Ξανθά σπαστά μαλλιά, γαλαζοπράσινα μάτια και γρήγορη ανάλαφρη περπατησιά...

Κοιτάζω πάλι το ρολόι στον τοίχο.

* βλέπε: *Αγριόπαπιες – Όνειρο πρώτο: Η απόδραση*, σελ. 71 και *Όνειρο δεύτερο: Η εξέγερση*, σελ. 18.

Εννέα και σαράντα πέντε. Στο σχολείο θα έχουν ήδη βγει διάλειμμα. Σ' ένα τέταρτο θα χτυπήσει το κουδούνι για μέσα. Σήμερα είναι Δευτέρα. Την τρίτη ώρα έχουμε Λογοτεχνία. Πρέπει να βιαστώ. Δε θέλω να χάσω αυτό το μάθημα.

Όνειρο τρίτο, Η απελευθέρωση σειρά Αγριόπαπιες

Γιώργος Χατζόπουλος

«Είμαι δεκάξι χρονών».

«Βαρέθηκα να μου λένε οι άλλοι τι να κάνω».

«Η ζωή είναι δική μου και θα την κάνω ό,τι θέλω».

Ο Αλέξανδρος τα πρωινά, αντί να πηγαίνει σχολείο, κάνει βόλτες στην παραλία, διαβάζει λογοτεχνία, ακούει κασέτες των Doors, γράφει ποιήματα στην Έλλη, το ομορφότερο κορίτσι που έχει δει ποτέ. Τι θα κάνει όμως όταν τα Πύρινα Ρόδα απαγάγουν μηροστά στα μάτια του τον Μάνο Αλεξίου, τον εξόριστο μουσικό που είναι πλέον υπουργός, και όταν ανακαλύψει ότι ο αγαπημένος του φιλόλογος, ο κύριος Ρεβελούσης, είναι αναμειγμένος με τα Πύρινα Ρόδα;

Τι θα κάνει όταν η Έλλη στη σχολική εκδρομή τού δώσει ένα φιλί στο στόμα; Πραγματικά γεγονότα και ιστορίες ανακατεύονται με όνειρα, έρωτες και ουτοπίες που θα οδηγήσουν τον Αλέξανδρο στην αυτογνωσία και στην απελευθέρωση.

ΕΙΚΑΣΤΙΚΟ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Θέντα Μιμηλάκη

12+

Συλλογή κύκνοι

Διαβάστε επίσης:

Μεταπολίτευση,
φοιτητικό κίνημα,
καταλήψεις

ISBN 978-960-16-9217-3

9 789601 692173 >
Βοηθ. κωδ. μπχ/σνς 13217